

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul paisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-20

Numărul paisprezece

Istoria „lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu” este de asemenea reprezentată prin întrebarea profetică „până când”. Istoria redată în acele două, precum și în multe alte simboluri, desemnează timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea perioadă are loc o dezbatere cu privire la adevăratul mesaj al ploii târzii și la numeroasele alte mesaje false ale ploii târzii. Există un singur mesaj autentic al ploii târzii. Firul narativ al istoriei sacre, în care Dumnezeu Își săvârșește lucrările Sale minunate, este încadrat în contextul cărții lui Ioel, unde „vinul nou” este reținut de la o clasă, în timp ce este revărsat peste cealaltă.

În cartea lui Ioel se află câteva contraste care se cuvine a fi remarcate. Etimonul cuvântului „parabolă” înseamnă „așezare alături” și implică în mod inerent un contrast între două clase. Am atins în prealabil unele dintre „contrastele” din cartea lui Ioel, arătând că coroana trufiei purtată de bețivii care cârmuiesc Ierusalimul este pusă în contrast cu cei care poartă coroana slavei. Nu am arătat încă în ce fel simbolul bucuriei este opusul, dar și corespondentul rușinii; însă așa este și intenționăm să dovedim aceasta. Subiectul alfa și omega se află, de asemenea, în cartea lui Ioel, iar principiul potrivit căruia cel dintâi îl ilustrează pe cel de pe urmă este confirmat și de cele două predici ale lui Petru din Faptele Apostolilor.

Evenimentele din Faptele Apostolilor, capitolul doi, au loc în ziua Cincizecimii la ora 9 dimineața (ceasul al treilea), iar cele din capitolul trei la ceasul al nouălea (ora 3 după-amiaza), vremea jertfei de seară. În Fapte 2, mesajul pe care Petru îl proclamă este rostit în odaia de sus a unei locuințe particulare, iar predica lui din capitolul trei este ținută în templu. Ele sunt legate între ele prin chemarea la pocăință din ambele adunări. Este același mesaj, în două locuri geografice, care reprezintă simbolul unei dublări în cadrul mesajului Cincizecimii, împărțit între curte și templu. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, lui Ioan i se spune să măsoare templul, dar să lase curtea deoparte, căci a fost dată Neamurilor.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoara, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Astfel, dublarea celor două predici și separarea locurilor în care au fost rostite cele două predici identifică două audiențe pentru ploaia târzie din cartea lui Ioel. O audiență o constituie neamurile din afara templului, iar cealaltă o constituie iudeii din templu. În judecata celor vii, casa lui Dumnezeu este judecată mai întâi, și de la 9/11 până la legea duminicală templul este judecat, iar de la legea duminicală până la închiderea timpului de har sunt judecate neamurile. Acea judecată

are loc în timpul ploii târzii, pe care Petru o identifică drept fiind prezentată în cartea lui Ioel. Ceea ce reprezintă curtea (neamurile) și templul (biserica lui Dumnezeu) în împărțirea din Faptele Apostolilor, capitolele doi și trei, este, de asemenea, distincția din Ioel dintre ploaia timpurie și ploaia târzie. Ploaia timpurie a sosit la 9/11 și este turnată câtă vreme templul lui Dumnezeu este judecat. Când acel proces se încheie, ploaia târzie este turnată asupra neamurilor din curte.

Veseliți-vă, dar, fiii Sionului, și bucurați-vă în Domnul, Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să vă coboare ploaia: ploaia timpurie și ploaia târzie, în luna dintâi. Ioel 2:23.

Nu este scopul meu, în prezent, să identific deosebirea profetică dintre bucurie și rușine, însă versetul îi îndeamnă pe poporul lui Dumnezeu să „se bucure” din pricina mesajului ploii târzii. Mesajul ploii târzii produce bucurie profetică în poporul lui Dumnezeu. Spus fiind aceasta, tema ploii timpurii sau de început, urmată de ploaia târzie, este o ilustrare a pietrei de poticnire care a fost lepădată și privită cu uimire. Simbolul pietrei unghiulare care, în cele din urmă, devine piatra de boltă este ceea ce este minunat în ochii atât ai lui Dumnezeu, cât și ai poporului Său.

Piatra minunată reprezintă Alfa și Omega al profeției. Principiul alfa și omega, în termeni de aplicare profetică, este identificat de către Alfa și Omega în mod repetat în Cuvântul Său, iar El este Cuvântul. Din această pricină, ceea ce a fost descoperit din acest principiu ne-a fost descoperit nouă și copiilor noștri pe vecie. Anul 1863 este piatra de încoronare a profeției biblice și este piatra de încoronare a perioadei celui de-al treilea înger, de la 1844 până la 1863. 1844 a fost piatra de temelie, iar 1863 piatra de încoronare a acelei perioade profetice. Perioada 1844–1863 este o perioadă profetică stabilită, la fel de bine stabilită ca aceea dintre 538 și 1798. Faptul că omenirea nu cunoaște ceva ce Dumnezeu a stabilit nu face ca acel lucru să nu fie stabilit!

Am încheiat articolul precedent cu următorul pasaj.

„Mi s-a arătat că raportul său cu poporul lui Dumnezeu era, în anumite privințe, asemănător cu cel al lui Moise față de Israel. Au fost cârtitori împotriva lui Moise, când se aflau în împrejurări potrivnice, și au fost cârtitori împotriva lui.” Testimonies, volumul 3, 85.

În 1863, James White a fost, „în anumite privințe”, „Moise pentru Israel”.

Perioada 1844–1863 a fost prefigurată de perioada eliberării de la Marea Roșie până la primul Cadeș. Primul Cadeș este alfa, iar al doilea Cadeș este omega—constituind două perioade de patruzeci de ani care conduc la Cadeș, ambele încheiate prin răzvrătire.

Spiritul Profeției corelează trecerea Mării Roșii cu Marea Dezamăgire din 1844. Biblia corelează trecerea Mării Roșii cu Crucea, iar Sora White confirmă că dezamăgirea ucenicilor la Cruce prefigura Marea Dezamăgire din 1844. Voia Domnului era ca ei să intre direct în Țara Făgăduinței, iar reperul geografic al intrării în Țara Făgăduinței era Ierihonul, unde, în această a doua săptămână a lunii decembrie 2025, arheologii tocmai au scos la lumină Ierihonul antic — doar pentru a constata, spre consternarea lor, că zidurile prăbușite pe care le-au descoperit acolo căzuseră toate spre exterior, nu spre interior, așa cum se întâmplă întotdeauna în timpul unui asediu. Într-un asediu antic, zidurile erau doborâte și împinse spre interior. Nu însă și la Ierihon.

Atunci poporul a strigat când preoții au sunat din trâmbițe: și s-a întâmplat că, atunci când poporul a auzit sunetul trâmbiței și poporul a strigat cu un strigăt mare, zidul s-a prăbușit la pământ, așa încât poporul s-a suit în cetate, fiecare om drept înaintea lui, și au luat cetatea. Iosua 6:20.

Arheologii au găsit, de asemenea, vase cu alimente, constatând că, atunci când zidurile au căzut, nu a fost vorba de un asediu prelungit. Descoperirea a răspuns totodată unei întrebări în rândul grupului arheologic cu privire la motivul pentru care relatarea biblică a căderii Ierihonului consemnează că ei au urcat în Ierihon pe o movilă sau pe o rampă, despre care ei știu acum că a fost creată când zidurile s-au prăbușit spre exterior.

Primul obstacol care anunța intrarea în Țara Făgăduită a fost Ierihonul, un oraș influent și bogat. Ierihon este 1863, iar Ierihon este un subiect al profeției biblice, nu numai ca ilustrare a perioadei legii duminicale, ci și în legătură cu căderea și ridicarea lui. Asupra Ierihonului a fost rostit, de asemenea, un blestem profetic specific. Iosua a rostit un blestem asupra omului care va rezidi Ierihonul și, făcând astfel, a arătat că omul care va rezidi Ierihonul își va pierde fiii, pe cel mai tânăr și pe cel mai mare, în rezidirea aceluia oraș blestemat. Un fiu urma să fie pierdut la așezarea temeliei, iar celălalt la ridicarea porții. Acea profeție s-a împlinit, iar relatarea împlinirii ei este consemnată în Biblie, ceea ce face din Ierihon un simbol biblic consacrat.

În pieirea sa istorică și în blestemul său profetic, urmate de împlinirea istorică a acelei profeții, găsim trei martori care vorbesc despre Ierihon în 1863. Toate cele trei mărturii trebuie aplicate anului 1863. Cei trei martori stau laolaltă, întocmai cum, în mod profetic, trei Moise se află la sfârșitul propriilor perioade de patruzeci de ani. Una dintre acele perioade de patruzeci de ani este în mod clar aliniată cu istoria millerită, stabilind că toate cele trei reprezentări ale lui Moise, la sfârșitul fiecărei perioade de patruzeci de ani, se aliniază cu istoria anului 1863 - istoria celui de-al treilea înger.

Două dintre acele trei mărturii ale celor patruzeci de ani ai lui Moise se încheie la Cadeș; a treia încheiere a celor patruzeci de ani a fost Iordanul, iar încheierea celei de-a doua a fost Marea Roșie. Încheierea primilor patruzeci de ani a fost fuga lui Moise din Egipt. Toate trei descriu o fugă din Egipt, în împlinirea profeției lui Avraam privitoare la robia de patru sute treizeci de ani în Egipt.

Cele trei perioade de câte patruzeci de ani ale lui Moise, ale căror încheieri (piatra de boltă) reprezintă un tip de izbăvire din Egipt, au constituit împlinirea profeției lui Avraam privitoare la captivitatea în robia egipteană și la izbăvirea din ea. În calitate de izbăvitor profețit al făgăduinței legământare făcute lui Avraam, Moise însuși și-a început viața prin a fi scos din apă, după cum înseamnă numele său. Apoi Moise a condus poporul lui Dumnezeu prin apele Mării Roșii și, ulterior, către țărmul izbăvirii, reprezentat de râul Iordan. Alfa vieții lui Moise a fost salvarea din apele Nilului, iar Omega a fost mântuirea reprezentată de apa râului Iordan. Alfa vieții lui Moise este ilustrată de experiența pe care o definește numele său; iar părinții lui, fiind părinți evlavioși, știau că pruncul fusese condamnat la moarte, așa cum avea să fie patruzeci de ani mai târziu, după uciderea egipteanului. Ca părinți evlavioși, care știau că fiul lor trebuia să fie salvat de sub sentința morții, i-au pregătit o arcă, care a trecut din lumea evreiască în lumea egipteană, întocmai cum, la

capătul celor patruzeci de ani, Moise a părăsit lumea egipteană pentru lumea evreiască.

Moise a reluat istoria lui Noe în însăși izbăvirea sa din ape. Cea dintâi mențiune a lui Moise drept „eliberatorul” profețit în cadrul legământului lui Avraam, privitor la cei patru sute treizeci de ani, a fost o reluare a istoriei în care Dumnezeu a intrat în legământ cu omenirea, aducând astfel laolaltă profeția legământului lui Avraam despre un popor ales cu promisiunea de legământ adresată întregii omeniri. Aceasta identifică un botez în actul încredințării pruncului Moise fiicei lui Faraon, căci moartea a fost atestată prin fapta părinților, îngroparea este reprezentată de arca de pe ape, iar învierea este reprezentată de fiica lui Faraon.

Viața lui Moise începe cu prefigurarea botezului arcei lui Noe. Aceasta înseamnă, așadar, că încă de la început numărul „8” este asociat cu Moise, căci relația sa de legământ își are rădăcina în numărul „8” din legământul lui Noe, iar lucrarea lui a fost să instituie rânduiala circumciziei în „a opta” zi. El a fost apoi pus la încercare și a eșuat chiar la această rânduială. Viața lui Moise începe cu un botez, iar patruzeci de ani mai târziu are loc o moarte (a unui egiptean) care marchează momentul în care Moise, cel egiptean, moare și devine în mod strict un fiu al lui Avraam. Începutul și sfârșitul primilor patruzeci de ani ai lui Moise sunt reprezentate de un botez. Cel dintâi a marcat o trecere de la statutul de evreu la cel de egiptean, iar cel din urmă, de la egiptean la evreu. Patruzeci de ani după aceea, Moise trece poporul lui Dumnezeu prin botezul Mării Roșii, în drum spre botezul de la Iordan, la care nu a ajuns niciodată.

Poporul lui Dumnezeu, sub călăuzirea lui Iosua, a intrat în Țara Făgăduită fără Moise, căci acesta a murit chiar înainte de a ajunge la botezul Iordanului. Moise a spus, iar Petru a repetat, că Domnul, Dumnezeuul tău, îți va ridica un proroc asemenea lui Moise. Prorocul preînchipuit de Moise era Hristos, și El Și-a început lucrarea exact acolo unde Moise s-a oprit. El Și-a început lucrarea la botezul Său, iar acel botez a avut loc chiar în locul în care Iosua a botezat Israelul din vechime când au trecut Iordanul în Țara Făgăduită. Evangheliile ne informează că Ioan boteza la Betabara, care este locul de trecere și înseamnă trecere cu bacul.

Marea Roșie este simbolul răzvrătirii Egiptului, identificând mărturia profetică a lui Moise pe această linie drept adevăr. De la fluviul Nil la Marea Roșie (numită uneori râu) și mai departe la Iordan. Moise, al cărui nume înseamnă „salvat din apă”, își începe și își încheie mărturia la apa izbăvirii, iar fiecare dintre aceste ape manifestă două clase de închinători.

Primele patruzeci de ani din viața lui Moise reprezintă solia primului înger, iar al doilea interval de patruzeci de ani este al doilea înger, al treilea fiind al treilea. Cei trei îngeri posedă trăsături profetice proprii, particulare, precum faptul că toate cele trei solii sunt reprezentate în prima solie. Am demonstrat acest fenomen în mod public, de-a lungul anilor, în conexiune cu primele trei capitole ale Cărții lui Daniel.

Daniel s-a temut de Dumnezeu în capitolul întâi și a refuzat să mănânce hrana babiloniană, iar Dumnezeu l-a proslăvit în cea de-a doua probă, alimentară și vizuală, care a urmat, probă ce a dus la judecată și la cea de-a treia probă, săvârșită de însuși Nebucadnețar. Capitolul întâi din Daniel este îngerul dintâi din Apocalipsa paisprezece, care vestește: «Temeți-vă de Dumnezeu», «Dați-I slavă», așa cum a făcut Daniel în cea de-a doua probă, alimentară și vizuală, căci «a sosit ceasul

judecății» lui Nebucadnețar.

Primii patruzeci de ani ai vieții lui Moise își au începutul în frica de Dumnezeu a părinților lui. Când fiica lui Faraon a văzut sicrișul în apă, Moise trecuse a doua probă, care este o probă vizuală. Atunci fiica lui Faraon a judecat că el nu era să moară. Judecata a venit, de asemenea, la sfârșitul primilor patruzeci de ani, când el l-a ucis pe egiptean și a trebuit să fugă din Egipt.

În a doua perioadă de patruzeci de ani, al doilea înger din Apocalipsa 14, care anunță căderea Babilonului, a fost tipificat de căderea Egiptului. În acea cădere, la sfârșitul celor patruzeci de ani, a avut loc o covârșitoare manifestare a puterii lui Dumnezeu, așa cum a fost la încheierea soliei celui de-al doilea înger în timpul Strigătului de la miezul nopții din 1844.

A treia perioadă de patruzeci de ani începe cu pronunțarea osândeii morții asupra aproape întregii adunări și se încheie cu pronunțarea osândeii morții asupra conducătorului acelei adunări.

Sora White identifică faptul că lucrarea noastră constă în a îmbina soliile celor trei îngeri.

Domnul este pe punctul de a pedepsi lumea pentru nelegiuirea ei. El este pe punctul de a pedepsi organizațiile religioase pentru respingerea luminii și a adevărului care le-au fost date. Marea solie, care îmbină soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, trebuie să fie dusă lumii. Aceasta trebuie să fie povara lucrării noastre. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 950.

Primii patruzeci de ani ai lui Moise reprezintă primul înger din Apocalipsa 14, iar a doua sa perioadă de patruzeci de ani este al doilea înger, iar a treia perioadă de patruzeci de ani este al treilea înger. Marele nostru „mare mesaj” este să combinăm „soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger”, ceea ce așază toate cele trei simboluri ale lui Moise în anul 1863 și, prin urmare, trei Moise la legea duminicală.

1844–1863 cuprinde două mărturii ale ambelor perioade de patruzeci de ani care au condus la Cades. Inspirația arată că un al treilea nu poate exista fără un prim și un al doilea; prin urmare, primii patruzeci de ani din viața lui Moise trebuie, de asemenea, să reprezinte 1844–1863. În 1863 Moise îl ucide pe egiptean; tot atunci Moise lovește Stânca cu toiagul său de autoritate și cere să vadă slava lui Dumnezeu, în istoria răzvrătirii vițelului de aur. Există trei Moise atât în 1863, cât și la legea duminicală, și toți au patruzeci de ani.

Fiecare dintre cele trei perioade ale lui Moise cuprinde o izbăvire prin apă; Moise în coșuleț corespunde cu Moise prin Marea Roșie, iar aceasta corespunde cu Moise de două ori la râul Iordan: Nilul, Marea Roșie și, de două ori, Iordanul. Apele izbăvirii sunt reprezentate în fiecare dintre cele trei perioade, fiindcă toate corespund perioadei în care apa izbăvirii este revărsată în perioada ploii târzii.

La sfârșitul celei de-a treia perioade de patruzeci de ani, Moise a lovit Stânca cu toiagul său. La sfârșitul celei de-a doua perioade de patruzeci de ani, toiagul său a despărțit Marea Roșie. La sfârșitul celei dintâi perioade de patruzeci de ani, el a respins toiagul autorității egiptene și a ales să sufere împreună cu poporul său.

La sfârșitul primei perioade a murit un egiptean, iar la sfârșitul celei de-a doua perioade au murit armata, întâii-născuți și conducerea Egiptului. La sfârșitul celei de-a treia perioade, națiunea Israel, Aaron și Moise muriseră cu toții. Acestea sunt trei istorii paralele care, „linie după linie”, reprezintă fiecare perioada de la 1844 până la 1863 — istoria îngerului al treilea — care, la rândul ei, reprezintă intervalul de la 9/11 până la legea duminicală și sezonul Cincizecimii, când apele izbăvirii sunt revărsate.

Moise este la ambele răzvrățiri de la Cadeș, iar ambele răzvrățiri de la Cadeș sunt pietre de încheiere în perioadele lor respective. Amândouă reprezintă 1863, care este, de asemenea, piatra de încheiere a perioadei îngerului al treilea, perioadă ce începe cu alfa din 1844 și se încheie cu piatra de încheiere din 1863. Când se ia în considerare lumina minunată a pietrei care începe ca temelie și se încheie ca piatră de încheiere, se recunoaște că piatra de încheiere este întotdeauna, din punct de vedere profetic, mai mare. Câteva picături de la începutul perioadei Cincizecimii, care conduc la revărsarea deplină la piatra de încheiere din ziua Cincizecimii, ilustrează acest adevăr.

La 9/11 a început stropirea, iar aceasta se încheie cu revărsarea deplină care are loc la legea duminicală. Acest adevăr identifică păcatul lui Moise la Cadeșul al doilea (omega) ca fiind mai mare decât răzvrătirea alfa de la primul Cadeș. Răzvrătirea alfa a produs moartea unei întregi națiuni, iar răzvrătirea omega a produs moartea unui singur om (Moise), dar păcatul acelui singur om a fost mai mare decât păcatul colectiv al întregii națiuni. Omul care păcătuiește moare, iar la acel nivel nu există deosebire între păcatele lui Moise și ale oricărui alt israelit; însă, profetic, faptul că Moise L-a lovit pe Hristos a doua oară a fost mai grav, căci a fost piatra de boltă a acelei perioade de patruzeci de ani.

Răzvrătirea lui Moise la al doilea Cadeș omega a fost un păcat mai mare decât răzvrătirea copiilor lui Israel, care au respins mesajul lui Iosua și Caleb. Moise se situează profetic în 1863, unde moare în pustie pentru răzvrătirea lui. Moise se situează, de asemenea, în 1863, acolo unde poporul legământului de odinioară moare în pustie pentru răzvrătirea lor, dar Moise nu a participat la acea răzvrătire. 1863 se aliniază cu legea duminicală, așa cum se aliniază și răzvrătirea lui Aaron cu vițelul de aur. În acea istorie, care se aliniază cu Cadeș, 1863 și legea duminicală, Moise se roagă să vadă slava lui Dumnezeu.

Kadesh reprezintă 1863, iar Moise se află la amândouă Kadesh-urile, astfel încât, pe temeiul a doi martori biblici, care sunt amândoi pietre de boltă, stabilim că a treia perioadă de patruzeci de ani, care nu se încheie la Kadesh, reprezintă de asemenea 1863. Acolo, „Moise cel nesfințit” Îl răstignește din nou pe Hristos, întrucât respinge Stâncă. În 1863 și la darea Legii la Sinai, „Moise cel sfințit” caută caracterul lui Dumnezeu. În 1863, Moise reprezintă atât o fecioară înțeleaptă, cât și una nechibzuită.

„Fariseul și vameșul reprezintă două mari clase în care sunt împărțiți cei ce vin să se închine lui Dumnezeu. Primii lor doi reprezentanți se află în cei dintâi doi copii născuți în lume.”
Parabolele Domnului Hristos, 152.

La Cadeș și în 1863, Moise reprezintă „două mari clase în care cei care” „se închină lui Dumnezeu sunt împărțiți”. Moise este un exemplu al celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este și

Petru.

Pentru fiecare dintre clasele reprezentate de fariseu și de vameș există o lecție în istoria apostolului Petru. La începutul uceniciei sale, Petru se socotea puternic. Ca fariseul, în propria sa socotință, el se considera „nu ca ceilalți oameni”. Când Hristos, în ajunul trădării Sale, i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire în noaptea aceasta”, Petru a declarat cu încredere: „Chiar dacă toți se vor poticni, eu nu mă voi poticni.” Marcu 14:27, 29. Petru nu-și cunoștea propria primejdie. Încrederea de sine l-a amăgit. Se credea în stare să reziste ispitei; dar, în doar câteva ore, a venit încercarea și, cu blestem și jurământ, s-a lepădat de Domnul Său. Lecții ilustrative ale lui Hristos, 152.

La legea duminicală, anume 1863, Petru reprezintă două clase. Cei care primesc semnul fiarei sau cei care primesc pecetea lui Dumnezeu. Când Isus i-a schimbat lui Simon numele în Petru, acel fapt a simbolizat cei o sută patruzeci și patru de mii. Această înțelegere este de asemenea simbolizată prin înmulțirea numerelor corespunzătoare poziției literelor numelui Peter în alfabetul englez. Dacă aplicăm aceeași tehnică la 1863, obținem 144.

Două dintre cele trei simboluri ale lui Moise care se aliniază cu 1863 stabilesc faptul că și cea de-a treia perioadă trebuie să se alinieze. Cele două linii ale Cadeșului identifică istoria fecioarelor înțelepte și nechibzuite, iar cea de-a treia perioadă identifică o încercare de a recurge la efort omenesc pentru a împlini o lucrare dumnezeiască. Încrederea în puterea omenească, așa cum a făcut Moise cu egipteanul, reprezintă încredere în autoritatea omenească mai presus de autoritatea rânduită.

Sora White afirmă că „relația soțului ei cu poporul lui Dumnezeu era, în anumite privințe, asemănătoare cu cea a lui Moise față de Israel.” În 1863, Moise a fost reprezentat de James White. În 1863, James White îl ucide pe un egiptean, Îl lovește pe Hristos a doua oară și se roagă pentru răzvrățiții care au respins mesajul de „odihnă” prezentat de Iosua și Caleb. Moise este atât o fecioară neînțeleaptă când a lovit Stânca a doua oară, cât și o fecioară înțeleaptă atunci când a mijlocit pentru răzvrățiții lui Israel.

Vom încheia acest articol cu pasajul din Numeri paisprezece, unde Moise se află în 1863, când i se dă să vadă slava lui Dumnezeu în istoria paralelă reprezentată de răzvrătirea vițelului de aur.

În pasaj, Domnul întreabă «până când» va trebui să-i rabde pe răzvrățiții lui Israel, aceeași întrebare pe care Isaia I-a adresat-o Domnului în capitolul șase. Observați că în cartea Numeri această istorie este plasată în perioada în care pământul este luminat de slava lui Dumnezeu, după cum au proclamat și îngerii în versetul trei din capitolul șase al lui Isaia. 11 septembrie a fost piatra de temelie a istoriei din 1844 până în 1863, iar legea duminicală este piatra de încheiere. Contextul din Numeri nu este nimic mai puțin decât o ilustrare a cântării sau pildei vici, întrucât Israelul antic este trecut cu vederea, în timp ce Domnul intra în legământ cu Iosua.

Și toată adunarea și-a ridicat glasul și a strigat; iar poporul a plâns în noaptea aceea. Și toți fiii lui Israel au cântat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron; și toată adunarea le-a zis: O, de-am fi murit în țara Egiptului! sau o, de-am fi murit în pustia aceasta! Și pentru ce ne-a adus Domnul în țara aceasta, ca să cădem uciși de sabie, iar soțiile și copiii noștri să ajungă pradă?

N-ar fi mai bine pentru noi să ne întoarcem în Egipt? Și au zis unul către altul: Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.

Atunci Moise și Aaron au căzut cu fețele la pământ înaintea întregii adunări a obștii fiilor lui Israel. Și Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, care erau dintre cei ce iscodiseră țara, și-au sfâșiat hainele: și au vorbit întregii adunări a fiilor lui Israel, zicând,

Țara prin care am trecut ca s-o iscodim este o țară deosebit de bună. Dacă Domnul Își găsește plăcerea în noi, atunci ne va duce în această țară și ni-o va da; o țară în care curge lapte și miere. Numai să nu vă răzvrățiți împotriva Domnului, nici să nu vă temeți de poporul țării; căci sunt pâine pentru noi: ocrotirea lor s-a depărtat de la ei, iar Domnul este cu noi: nu vă temeți de ei.

Dar toată adunarea a zis să-i ucidă cu pietre. Și slava Domnului s-a arătat în cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel. Și Domnul i-a zis lui Moise: Până când Mă va întărâta poporul acesta? Și până când nu vor crede în Mine, în pofida tuturor semnelor pe care le-am arătat în mijlocul lor?

Îi voi lovi cu ciurma, îi voi dezmoșteni și voi face din tine un neam mai mare și mai puternic decât ei.

Iar Moise a zis Domnului: Atunci egiptenii vor auzi de aceasta (căci Tu, prin puterea Ta, ai scos din mijlocul lor pe poporul acesta); și o vor spune locuitorilor acestei țări: fiindcă au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, Te arăți față în față și că norul Tău stă deasupra lor, și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc. Acum, dacă vei omorî tot poporul acesta ca pe un singur om, atunci neamurile care au auzit de faima Ta vor vorbi, zicând: Pentru că Domnul n-a putut să ducă pe poporul acesta în țara pe care a jurat că le-o va da, de aceea i-a nimicit în pustie.

Și acum, Te rog, să se arate mare puterea Domnului meu, după cum ai spus: Domnul este îndelung-răbdător și bogat în îndurare, iertând fărădelegea și călcarea de lege, dar nicidecum nu-l lasă nepedepsit pe cel vinovat, pedepsind fărădelegea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam. Iartă, Te rog, fărădelegea acestui popor după mărimea îndurării Tale, și precum ai iertat acest popor, din Egipt și până acum.

Și Domnul a zis: Am iertat după cuvântul tău; dar, pe viața Mea, tot pământul se va umple de slava Domnului.

Fiindcă toți acei bărbați care au văzut slava Mea și minunile Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit până acum de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu, cu adevărat nu vor vedea țara pe care am jurat s-o dau părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au întărâtat nu o va vedea. Însă robul Meu Caleb, pentru că a avut un alt duh în el și M-a urmat pe deplin, pe el îl voi aduce în țara în care a intrat, iar sămânța lui o va stăpâni. (Iar amaleciții și canaanii locuiesc în vale.) Mâine întoarceți-vă și îndreptați-vă în pustie pe calea Mării Roșii.

Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicând: Până când voi mai răbda această adunare rea, care cârtește împotriva Mea? Am auzit cârtirile fiilor lui Israel, prin care cârtesc împotriva Mea. Spune-le: Viu sunt Eu, zice Domnul, după cum ați vorbit în auzul Meu, așa vă voi face:

Trupurile voastre vor cădea în pustia aceasta; și, dintre voi, toți cei înscriși la numărătoare, după întregul vostru număr, de la douăzeci de ani în sus, care ați cârtit împotriva Mea, nicidecum nu veți intra în țara cu privire la care M-am jurat că vă voi face să locuiți în ea, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun. Iar pe copiii voștri cei mici, despre care ați zis că vor fi de pradă, pe aceia îi voi face să intre, și ei vor cunoaște țara pe care ați disprețuit-o. Iar cât despre voi, trupurile voastre vor cădea în pustia aceasta. Și fiii voștri vor rătăci în pustie patruzeci de ani și vor purta curviile voastre, până ce trupurile voastre vor fi nimicite în pustie. După numărul zilelor în care ați iscodit țara, adică patruzeci de zile, o zi pentru un an, veți purta nelegiuirile voastre patruzeci de ani și veți cunoaște încălcarea făgăduinței Mele.

Eu, Domnul, am zis: negreșit voi face aceasta întregii acestei adunări rele, care s-a strâns împotriva mea; în pustia aceasta vor pieri și acolo vor muri. Iar bărbații pe care Moise i-a trimis să iscodească țara, care s-au întors și au făcut toată adunarea să cârtească împotriva lui, aducând defăimare asupra țării, chiar acei bărbați care au adus raportul rău despre țară au murit de molimă înaintea Domnului.

Dar Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, care erau dintre bărbații care au mers să iscodească țara, au rămas în viață. Numeri 14:1-38.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.